

CHIARA
GAMBERALE

CARUSELUL
IUBIRII

Traducere din limba italiană și note
DIANA CALANGEA



București
2019

Cuprins

o ojă fucsia	13
la sală în centru.....	22
vioara	26
clătite (cu nutella).....	32
lecția de hip-hop	41
mergând cu spatele	51
străduța lui vermeer	59
la absolvirea unei necunoscute	63
www.youporn.com.....	73
punctul cruce	78
și tu ce faci, mamă?.....	83
să furi.....	95
frâna, ambreiajul și motivele tale	96
la târgul de vechituri	105
două lampaioane chinezesti	112
la casă, în librărie.....	122
semințe de lăptucă și piper.....	129
un scutec de unică folosință.....	135
nu știu cine ești: te iubesc	141
tunsul.....	146
vocile din discursurile celorlalți	148
asemenea lui moș crăciun	155
crăciun cu cine vrei	164
tel verde	166
arcanele majore	173
aș vrea, aş vrea	178

la ikea.....namen! si cărti.....	182
pur și simplu un sărut, fără contraindicații	190
harry potter	197
\$\$\$\$\$\$\$\$\$\$\$\$\$	203
un fiu, să spunem.....	206
sari!	210

În colecția Blue MOON

au apărut:

- Jojo Moyes, *Ultima scrisoare de dragoste*
Danielle Steel, *Învingătorii*
Elin Hilderbrand, *Zvonul*
Jacqueline Susann, *Valea păpușilor*
Tatiana de Rosnay, *Se numea Sarah*
Jojo Moyes, *Înainte să te cunosc*
Nora Roberts, *Obsesia*
Jojo Moyes, *Fata pe care ai lăsat-o în urmă*
Danielle Steel, *Daruri de preț*
Danielle Steel, *Sub acoperire*
Kristin Hannah, *Privighetoarea*
Jojo Moyes, *După ce te-am pierdut*
Danielle Steel, *O viață perfectă*
Danielle Steel, *Jocuri de putere*
Martha Hall Kelly, *Când înflorește liliacul*
Danielle Steel, *Fiul risipitor*
Danielle Steel, *Aripile destinului*
Kristin Hannah, *A doua șansă*
Barbara Taylor Bradford, *Cavendon Hall*
Jojo Moyes, *Un bărbat și o femeie*
Jodi Picoult, *Pactul*
Nora Roberts, *Secrete și minciuni*
Jojo Moyes, *În căutarea unui destin*
Tracy Brogan, *Nebunie de-o vară*
Jojo Moyes, *Silver Bay*
Danielle Steel, *Moștenirea secretă*

Nu aveam nimic de pierdut: tocmai asta era problema mea.

Venise ocazia de a încerca.

Să încep jocul celor zece minute.

Ceea ce urmează este jurnalul acelei luni.

3 decembrie, luni

soarele răsare la 7.20 și apune la 16.40

o ojă fucsia

Cabinetul doctoriței T. este în centrul Romei, la câțiva pași de casa în care ne-am mutat eu și Soțul Meu cu două luni și jumătate înainte de telefonul lui din Dublin.

Pe drumul dintre cabinet și casă se află centrul de înfrumusețare Isla, al Cristinei și al Tizianei, singurele persoane care mi-au devenit imediat apropiate în cartierul unui oraș pe care l-am simțit întotdeauna în mod vag ostil, și care, de la plecarea Soțului Meu s-a transformat într-o amenințare constantă.

M-am născut și am trăit întotdeauna la Vicarello, un cătun dintr-un sat aflat la o oră distanță de Roma, care doarme și se plătisește pe marginea lacului său.

Am fost în multe feluri acolo: tristă, fericită, tunsă castron, cu părul lung, scurt, cu pojar, cu genunchii murdari, am avut coșmarurile de la zece ani, secretele îngrozitoare de la cincisprezece, dezamăgirile de la douăzeci, uluirea de la douăzeci și cinci, am făcut boacănele de la zece ani,

de la cincisprezece, de la douăzeci și de la douăzeci și cinci, în timp ce mama gătea, tata ieșea și se întorcea acasă, se naștea fratele meu, se plimba o pisică, un câine, un alt câine, un chiriaș, un altul, și altul, m-am îndrăgostit, am fost înlocuită, apoi n-am mai fost, am fost părăsită, apoi n-am mai fost, plăcuită, plăcuitoare, dorită, pierdută, cretină, soție.

Mereu și în orice caz protejată.

De violența realității, spuneam eu.

De responsabilitatea de a fi cu adevărat un adult sau măcar pe aproape, spuneau ceilalți: atâta vreme cât e de ajuns să traversezi o bucată de grădină pentru a ajunge la casa părinților tăi, totul e păcăleală, înțelegi sau nu?

Cert este că n-aș fi plecat niciodată, dacă instalația electrică nu s-ar fi stricat și dacă nu ar fi fost nevoie ca de aer de o renovare generală în Casa Mea din Vicarello. Dar ar fi durat mult timp, după cum au răspuns muncitorii, destul de mult timp. Și-atunci, de ce nu închiriem o casă în Roma pentru vreo doi ani, și aşa, dacă în sfârșit te convingi că trăiești mai bine acolo, adică departe de mama și de tata, deși la o aruncătură de băț de ei, adică mai degrabă în mijlocul lucrurilor decât în afara lor (poate doar pentru că eu, în loc să petrec două ore în mașină dus-intors de la cabinet, aş putea ajunge acolo pe jos, iar tu care nu ai carnet ai putea să nu-ți mai duci viața în trenuri), poate vindem casa din Vicarello și ne cumpărăm una în oraș, îmi propusese Soțul Meu.

Îi răspunsem că e în regulă – oricum, dacă trebuia să fiu exilată din Vicarello, pentru mine nu mai conta unde ajungeam, era suficient să fie el cu mine.

Însă nici trei luni mai târziu, avea să mă lase singură, în casa aia blestemată, din cartierul ăla blestemat, din orașul ăsta blestemat.

Dar de faptul că Isla este cu adevărat o insulă, în vacanța inutil pe care-l poate face Roma dacă nu mai știi cine ești, și că Cristina și Tiziana nu au nimic din simpatia grăbită, din amabilitatea impersonală la care te constrânge într-o manieră sau alta faptul că lucrezi în zona asta mi-am dat seama imediat.

Tiziana e mereu veselă, chiar și atunci când e serioasă, are ochii mari și o mimică expresivă. Pare protagonista unei benzi desenate care-ți stârnește râsul, dar în timp ce tu nu-ți dai seama, tocmai pentru că nu-ți dai seama, te duce cu gândul la ceea ce nu funcționează, la paradoxul ființei umane, la Dumnezeu.

Cristina este proprietara salonului de înfrumusețare, trăiește din tăceri îndelungi, priviri întunecate și inteligențe, îi place la nebunie să citească și să facă scufundări, atât în mare, cât și în sine însăși.

Ea este cea care-mi deschide când sun la ușă, imediat după ce am ieșit din cabinetul de terapie.

- Ai vreo fereastră? o întreb.
- De cât timp ai nevoie?
- Zece minute.

Cristiana și Tiziana îmi reproșează întotdeauna că nu îndrăznesc niciodată să cer o epilare extremă, un masaj experimental, în fine, ceva care să-i dea unui estetician posibilitatea unui fior, a unei satisfacții în plus prin comparație cu oferirea unui minim sindical de decentă clientelei.

- OK, intră, spune Cristina.

Și de îndată ce îi povestesc despre jocul celor zece minute, în ochi încep să-i lucească luminițe periculoase. Se apucă să scotocească printr-un sertar și apoi scoate colecția ei de lacuri de unghii. Mi se face frică.

Alege unul fucsia. Cu sclipici.

Mi-e și mai frică.

– Dar nu și pe unghiile de la mâini.

– Ba da, mă contrazice ea. Mani-pedi. Probabil că ne va lua un pic mai mult de zece minute, dar nu e o problemă, nu? Scoate-ți pantofii și ia loc.

Îmi scot pantofii și iau loc.

Singura nuanță de lac de unghii pe care am acceptat-o vreodată este negrul, dar și pe-asta fără prea mare entuziasm.

Pentru că, dacă scrii cărți, nu vrei să fii considerată o femeiușcă în fibrilații care povestește întâmplări pentru a se înțelege pe sine însăși, ci vrei patalamaua de intelectuală riguroasă și ocupată, cu un aer bolnăvicios, gravă și palidă, mi-au spus întotdeauna Cristina și Tiziana.

Pentru că nuanțele vii, cu atât mai mult dacă sunt aprinse, mi se pare că autorizează acea realitate care mă însășimântă atât de mult să existe în continuare, am spus întotdeauna eu.

Pentru că tatăl tău și-a dorit un fiu, iar tu nu ai vrut să îl dezamăgești până la capăt, spunea Soțul Meu.

Cristina începe să-mi aplice o bază transparentă pe unghiile de la picioare.

– Și ce scop are jocul asta cu cele zece minute? întrebă.

– Păi, doctorița nu mi-a explicat. Cred că în principal trebuie să-mi țină mintea ocupată, să umple golul și să

facă ordine în confuzia în care m-am trezit și care ține loc de viață.

– Mai bine golul și confuzia decât soțul tău.

Cristina n-a fost niciodată o mare susținătoare a căsniciei mele.

– De prima dată când ai venit aici și te certai cu el prin SMS-uri, fără ca măcar să-ți poți explica de ce, era clar că relația voastră nu putea să dureze prea mult.

Încă n-am găsit curajul să-i dezvăluи Cristinaei că, din toamnă, Soțul Meu încearcă să se apropie din nou de mine, în modul lui.

S-a întors în sfârșit din Dublin, să spunem aşa.

Pentru că, în realitate, n-a stat decât trei săptămâni în Dublin.

Apoi Siobhan, traducătoarea pe care a cunoscut-o la master, l-a plăcuit. Și-atunci a plecat la New York și, pentru o vreme, a avut parte de momente de moarte plăcută sau de viață plăcută, în funcție de punctul de vedere, apoi a spart gheăță pentru mojito într-un club de jazz, până a venit luna septembrie.

Perioada de expectativă a luat sfârșit, a închiriat o cameră de la un coleg și a redevenit cel mai strălucit avocat din cabinetul său.

După câteva zile, la tribunal, a văzut-o pe fiica unui inculpat pe care-l apăra. Avea două cozi împletite lungi, ochi de căprioară însășimată și strângea la piept o girafă de plus de parcă ar fi fost singura ființă de pe lume demnă de incredere, capabilă să-i dea cu adevărat speranță.

Inimă a început să-i bată nebunește, tâmpalele să-i asude și apoi s-a făcut întuneric, iar el s-a trezit pe jos, în aulă, cu picioarele ținute în sus de clientul său – avusese un atac de panică.

Acea fetiță îi amintise pe neașteptate de o persoană.
Iar acea persoană era soția sa.

L-am cunoscut pe Soțul Meu pe când aveam amândoi optsprezece ani.

Liceul nostru participa la o inițiativă a Ministerului Educației Naționale care prevedea prezența unui psiholog în școli.

Pentru fiecare clasă, profesorii trebuiau să indice măcar un elev pe lună care, în opinia lor, ar fi avut nevoie în mod clar de susținere psihologică.

Iar noi făceam parte din primul grup de aleși.

- Tu de ce ești aici? m-a întrebat el.
 - Fiindcă am impresia că mânânc prea mult, dar în opinia părintilor și a profesorilor mei nu mânânc nimic. Tu?
 - Fiindcă mama s-a îndrăgostit de ghicitoarea ei în cărți și ne-a părăsit pe mine și pe tatăl meu.
 - O, îmi pare rău.
 - Mie nu, nu-mi pasă.
 - Și atunci de ce ești aici?
 - Pentru că profesorii cred că de fapt îmi pasă. Dar tu chiar că ai niște cozi lungi.
 - Iar tu ai ochi sălbatici.
 - Deja se întâmplase totul.
- *

Am crescut împreună: aşa credeau toți, aşa credeam noi.

Dar adevărul e că nu crești împreună cu cineva pentru că aşa se întâmplă sau prin magie. Dimpotrivă, trebuie să fii foarte atent. Și dacă unul dintre cei doi crește chiar și doar pe jumătate conștient mai repede decât celălalt, dar celălalt în loc să ia pe urmele lui regretă și fugă mâncând pământul, fugă la New York, apoi regăsirea e un dezastru.

Dragostea noastră începuse deja să se bazeze pe deziluzii și incoerențe cu câteva luni înainte de telefonul din Dublin, iar acum povestea se repetă: în timp ce își face bagajele zilele astea, Soțul Meu susține că nu s-a mai simțit niciodată atât de sincer legat de mine, iar eu nu știu dacă să consider asta o declarație romantică sau un simptom patologic.

– O știi până și tu că relația voastră nu mai putea funcționa, insistă Cristina în timp ce, iată, atinge oja fucsia.

„E însăși mărtătoare“, mă gândesc.

– Foarte sic, remarcă ea.

– Da, da, sigur. Știu. Dar mă simt de-a dreptul pierdută, în general.

Începe cu degetul mare de la piciorul drept. Ajutor.

– Și, hai, termină cu lamentările. În sfârșit scrii noul roman, nu? Concentrează-te pe asta.

Al doilea deget. Apoi al treilea și al patrulea.

– Ai dreptate, Cri. Dar și aici au apărut complicații. Îmi fug ideile. În câteva cuvinte, este povestea a două femei care își spionează cumpărăturile la supermarket, fiecare invadând viața celeilalte: una este actriță, fiica ploii, o nestatornică afectivă, plină de ardoare, dar lipsită de liniște,

cealaltă este o mamă de familie care pare să fi găsit acea liniște. Însă în loc să-o protejeze, acea liniște este atât de mare, încât o sufocă.

– Îmi place.

Degetul mic. Uită-te! Unghiuța aia atât de mică și totuși atât de roz. Fucsia.

Ce porcărie.

– Din păcate și din fericire, problema e că, în timp ce știi exact ce poate gândi și simți fiica ploii, nu reușesc să găsească expresia corectă a ceea ce simte Erica, mama. În fine, în paginile dedicate ei, mi se pare că lipsește cuvântul-cheie pentru a-i putea sonda cum trebuie sufletul.

Începe la piciorul stâng.

– Care este drama ei?

– Nu e chiar o dramă... E ca o senzație. Știi cum e când viața pe care-o trăiești îți pare a ta, dar fără tine?

Trece la mâna dreaptă.

– Cum să nu. Când ai impresia că te scufunzi în vid. Eu să spun.

Te scufunzi. În vid. Te scufunzi în vid.

Simt că-mi lipsește aerul, iar corpul începe să plutească, singur-singurel, într-un fel de sac. Iar în exteriorul sacului se află toată lumea.

Oare Erica ar putea să se simtă așa? Ar putea?

Și trece la mâna stângă.

Primele zece minute au trecut.

Unghiile mele strălucesc, douăzeci și stânjenitoare, date cu ojă fucsia.

Nu-mi plac, sau poate că da. Sunt atât de puțin ale mele, iar pentru moment eu îmi sunt atât de indiferentă încât, prin contrast, aproape că-mi sunt dragi.

Și oricum, datorită acestor zece minute, Erica are un cuvânt-cheie prin care eu pot intra înăuntrul ei.

În ultima vreme, din când în când, mi se pare că... nu știu cum să spun: mă scufund în vid.

Frumoasă, corectă și a ei – i se potrivește expresia.

Și având în vedere că e vorba despre un roman care se petrece într-un supermarket, e perfectă.

Este meritul Cristianei, desigur, nu al jocului.

Dar dacă n-ar fi fost jocul, astăzi n-aș fi intrat aici.

Hm.

În fine.

Merită să continui.

4 decembrie, marți
soarele răsare la 7.21 și apune la 16.39

la sală în centru

La Vicarello sala de sport era una adevărată: acesta era unul dintre multele și nocivele mele laitmotive, de îndată ce ne-am mutat în oraș.

De fapt, Vicarello trăiește, pe lângă lucrurile indispensabile, din peisaje rurale și din nimic, în vreme ce, în centrul Romei, frumusețea și totul lasă în mod clar puțin spațiu pentru ceva care implică atâtă efort precum o sală de sport în adevăratul sens al cuvântului.

– Aici totul e de stânga! îmi descărcam sufletul în fața Soțului Meu.

– Chiar și tu, îmi atrăgea el atenția.

– Am înțeles, dar sala de sport trebuie să fie de dreapta. Ai intrat vreodată în cea de la parterul blocului nostru? Pare un centru social. Până și instructoarea, din câte se pare, cu aerul ăla intelectual și cu glumele ei inteligente.

– Astea sunt lucrurile pe care le cauți de obicei la o persoană...

– Nu la sala de sport! Acolo vreau doar să fac sport. Să-mi las nevrozele în seama acelei dădace minunate care este activitatea fizică. N-am nici un chef să mă trezesc pe saltea de alături cu o muierușcă disperată care-și fugărește anorexia.

– Și tu ai avut probleme cu anor...

– Exact! Tocmai de-asta! Dacă e vorba... nu zic să-mi rezolv problemele, ci măcar să-mi iau gândul de la ele, am nevoie de oameni diferenți de mine. Mai buni decât mine! Nu înțelegi? Oameni care, atunci când se duc la sală, să meargă cu adevărat la sală. Care să nu-mi inspire nici un fel de sentiment de înduioșare, pe scurt – care nici să nu-mi remarce existența: nu vreau frustrate asemenea mie, cu care să pot face schimb de ponturi despre somnifere sau de explicații despre moartea lui David Foster Wallace și apoi un concurs pentru a vedea cui îi e mai dor de el. Dar fără vreo legătură cu sala de sport!

– Sigur mai sunt săli în zonă, în afară de asta de la parter. Și, oricum, fă cum crezi.

Fă cum crezi.

Este fraza cu care, în ultima vreme, Soțul Meu încheia toate discuțiile când devinea evident că se vorbea despre mine și că nu exista posibilitatea de a schimba discuția, îndreptând atenția spre el.

Este fraza cu care și eu încheiam discuțiile atunci când se întâmpla invers, iar atenția nu se muta de la el asupra mea.

Fă cum crezi.

Devenim atât de surzi, când echipa de a ne pierde depășește dorința de a ne abține...

În fine.